

uddøe, vil afstaae de Præntioner, som han mener at have, og som man nok ikke saa ganske let kunde forkaste. Der er altsaa den Nødvendighed for at gjøre det, at man kun derved kan opnaae en vis Hensigt. Det er jo ogsaa allerede for længere Tid siden erkjendt af den danske Regjering, at, skal Staten sammenholdes, saa maa det skee ved en forandret Arvesølge. Jeg skal ikke tale om, hvad der i ældre Tider har været forsøgt i den Retning; men i Londonertractaten af 2den Aug. 1850 er det udtrykkelig udtalt, at Magterne forene sig om at vedligeholde Danmarks Integritet, og de bifalde de vise Hensyn, som have bevæget Kongen til at ordne Arvesølgen saaledes, at dette Niemed kan opnaaes. Heri ligger jo vistnok ikke udtrykkelig Noget om de qvindelige Descendents Udelukkelse; men der ligger deri, at man fandt det nødvendigt at indføre en ny Arvegangsorden. I de Motiver, der have bestemt de respective Regjeringer, og navnlig Keiseren af Rusland, til at gaae ind paa denne Overenskomst eller disse Overenskomster, om man vil, der ligge til Grund for det kongelige Budskab, ligger dog ogsaa aldeles, at der for bestandig skulde indføres en mandlig Succession; thi man kan ikke tænke sig, at Keiseren af Rusland skulde ville ikke aleneste opoffre sine egne Fordringer, men ogsaa formaae sin Svigerføn til at renoncere paa den Thronfølge, hvortil han jo var meget nærmere end Prindsen af Glücksborg og nærmere end dennes Gemalinde, og maaffee endog, paa en middelbar Maade, gjenem Prindsen formaae de øvrige nærmere Arvinger, navnlig Prindsesse Marie af Anhalt Dessau, til at frafalde, uden for at faae et Princip opretholdt, som det efter hans og de andre Bedkommendes Forestilling var fornødent at opretholde, deels for at fyldestgjøre, idetmindste i Formen, de Rettigheder, som man antog, at Agnaterne have, idetmindste til Hertugdømmet Holsteen, og deels ogsaa for at sikke Danmarks Integritet paa en mere betryggende Maade, end den vilde være ved en ny Succession. — En æret Folkethingsmand har forestillet sig, at Sagen skulde behandles ved Proces; han har gjort mig i Forbindelse med Premierministeren den Ære at nævne os som Advocater for det kongelige Budskabs

Overensstemmelse med Londonertractaten, og han nævnedes en æret Folkethingsmand som den, der skulde være Modadvocat, og han har udsagt som vist, at ingen Høiesteret kunde Andet end dømme imod, at Londonertractaten medførte den Arvesølge, som er foreslaaet i det kongelige Budskab. Ja, det er nu hans Mening; men jeg for min Deel er paa det Allersuldkomneste overbevist om, at baade vor Høiesteret og hvilkensomhelst opløst Ret i Berden, der skulde paakjende Sagen, vilde afgjøre den paa anden Maade. Jeg har ogsaa udtalt, at det, selv uden Hensyn til de øieblikkelige Forhold, vilde være ønskeligt at blive fri for den cognatistiske Arvesølge, der kan kaste Thronen over paa fremmede Prindsen og Prindsesser med en Dydragelse og en Tænkemaade, som gjorde, at vi aldeles ikke kunde ønske det. Naar mange høitagtede Medlemmer af Rigsdagen ere af den Mening, at vi vilde være tjente med at beholde den cognatistiske Arvesølge, saa troer jeg, der ligger en Forudsætning til Grund herfor, som efter mine Tanker er aldeles falst. De mene nemlig, at vi kunne beholde den qvindelige Succession i Prindsen af Glücksborgs og hans Gemalindes Descendents og blive fri for alle andre Præntioner; men jeg antager det som en ganske afgjort Sag, at, dersom ikke det kongelige Budskab iværksættes, eller der ikke kan gives en saadan Arvelov, som i det Kongelige Budskab er antydnet, saa falder det hele Arrangement bort; thi hverken ere Magterne villige til at sanctionere det, uden under den Besætning, og heller ikke vil man kunne tænke sig, at de flere nærmere Arvinger, der have renunceret, have gjort det uden for ved Hjælp deraf at opnaae deels et Statsformaal og deels et europæisk Formaal, og i det Dieblit, man altsaa ikke vil gaae ind derpaa, vil man for det Første staae fare for, at Hertugdømmet Holsteen, naar de mandlige Descendenter af Frederik den Tredie uddøde, vilde falde bort, og dernæst vilde man være udsat for at faae ganske andre Arvinger; thi saa ere jo enten Deres Kongelige Høiheder Frederik den Sjettes Døtre og Augustenborgerne nærmeste Arvinger, eller ogsaa vilde Prindsen af Hessen og de Arvinger, han nu